

במסגרתו. אם רוצים לשמור עליו כעל נכס של מפקד בעתיד, בשירות הסדיר או במילואים, רצוי לקלוט בשנת השירות השניה ביחידת-שדה — יתכן אפילו על-ידי חילופים עם מ"כים מיחידות אלו.

העברת מדריך-טירונים להדרכה מקצועית בבסיס-הדרכה אחר, אין בה פתרון טוב למדריך, וגם לא לצה"ל. כי חסר לו הרקע של החיים ביחידה; וזאת — דוקא במקום שבו הוא בא במגע עם מפקדים, או בעל-מקצוע, המקוים למצוא בו לא רק „בעל-מקצוע“, אלא גם מפקד, המנוסה באותו תחום או נושא של הדרכה שעליו הוא יופקד.

*

ואתה, קורא נכבד, מה יחסך אל מה שתוארתי? שמא תוכל לסייע לנו במציאת דרכים להפגת „עיפות-ההדרכה“ של מדריך-טירונים?

הנכון, יותר מכל התיקונים שינסו לתקן, לאחר מכן, ביחידות צה"ל בהן ישרת.

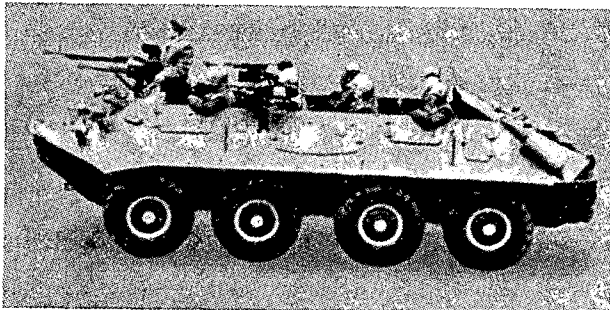
מכאן — שהמדריך המוצב בבסיס לטירונים הייב להיות קרוץ מחומר כזה היכול „לעמוד בפני הטירון“, והמדובר הוא לא רק ברמת המ"כ — אלא גם ברמת-פיקוד גבוהה יותר.

למדריך-הזוטר בבסיס-טירונים אפשר שיהיה חסר „חוט השדר“ — אותו בטחון עצמי שהמ"כ ביחידת-שדה יכול לרכוש לעצמו, יותר קל ויותר טוב, כתוצאה מתעסוקתו ואופי יחידתו. מדריך-טירונים שעל חוזהו „יתנוצצו“ כנפי צנחן — ירכוש מראש עמדה אחרת מאשר המ"כ אשר רק לפני זמן לא רב היה טירון כמותם.

המדריך בבסיס-טירונים כזה לא צריך להדריך טירונים יותר משנה, הן בשל המאמץ המושקע על ידו, והן בשל החד-גונית שאין מנוס ממנה, לבסוף, כבסיס-טירונים ואין להתקנה

פינת השריונאי

המגמה לשכלול-יתר ברכב רגלים-משוריינים סובייטי?

הופעתו של רכב זה מעידה על כך כנראה, שטכניקת החימוש הסובייטית (במובנו הרחב של המושג) מגסה עתה לראשונה את כוחה באותה דרך, של שכלולים מעודנים ומטופחים-יותר, שהיתה עד כה מיוחדת לתעשיות-הצבאיות של המערב. שכן ידוע, כי כלי-רכב בני 8 אופנים מציגים דרישות טכניות גבוהות במיוחד, הן בשלבי פיתוחם ויצורם והן בכל הנוגע לאחזקה, בדיק ותפעול. בדרך-כלל, הן השלדה והן מערכת העברת-הכוח הן רגישות ומורכבות עד מאוד ברכב מסוג זה. העובדה שעל אף כל אלה החליט בכ"ז הצבא הסובייטי על צעד זה — מעידה מה רבה החשיבות שהוא מיחס לאותה תוספת-מהירות המתאפשרת על-ידי רכב כזה, הדבר הבולט — והמפתיע במקצת — הוא העדרו של „גג“ משוריין. יתכן שהדבר נובע מחישובי המשקל, אך לא מן הנמנע הוא גם שפיתוחו של הרכב החל בתקופת-זמן בה טרם הוצגה במלוא התרופות הדרושה ל„מעטה-שריון שלט“ — אשר כה מרבים לדרוש אותו כעת בתור הגנה בפני השפעות הנשק הגרעיני (ולא במעט, בודאי — גם בשל שכלול החרגמות למיניהן, מחמת התפשטות השימוש בפגזי ארטילריה בעלי מרעום-קרבה). אופן עריכת המקלעים על הרכב מעיד, כי רואים בו רכב-לוחם — ולא רק רכב-הסעה.

בשלהי 1961 הופיע לראשונה לעיני-רבים — כך מספרת העתונות הצבאית הגרמנית, המבליטה את מגמת-החידוש שבדבר — נושא גייסות-משורין בן 8 אופנים סובייטי חדש. דומה כי כמה צדדים שבו ראויים לתשומת-לב מיוחדת. הוא פתוח, אמנם, מלמעלה — וצורתו, הנוחה מאוד מבחינת שריון-הגנתי, הבנוי משטחים מלוכ-סנים, לא כוונה לכאורה לצרכים אמפביים — אך בכ"ז מתאים רכב זה לשיט ואף ללא אמצעי-עזר כלשהם. בדומה לטנק-סיוור הקל PT76 הסובייטי, האמפבי אף הוא, נוצרת בו ההנעה בהיותו במים, באמצעות סילונים. בהרטומו, דמוי הרטום סירה, ישנם „מדפים“, המכסים, כנראה, על פתחים לכניסת המים. בדופן האחורית נמצאים צנורות דמויי-מוט, המוליכים אל פתחי סילונים צדדיים — שבאמ-צותם מתבצעת הכונת הרכב בהיותו במים. באמצע הירכתיים נמצא סילון-הנעה הראשי, גם המנוע נמצא מאחור. החימוש הוא מקלע ג"מ אחד בן 12.7 מ"מ — ושני מקלעים בני 7.62 מ"מ בצדדים. יש להנחת, כי נגמ"ש בן 8 אופנים זה הוא רכב „שמונה-על-שמונה“ (8×8).

נתונים על מידותיו ויכולתו של הנגמ"ש הסובייטי בעל 8 האופנים

אורך	—	כ" 7	מ'
רוחב	—	" 2.9	מ'
גובה	—	" 2.2	מ' (בלי מק"ב)
משקל	—	" 8	טון
מהירות על הקרקע	—	" 80	קמ"ש
מהירות במים	—	" 14	קמ"ש
צות	—	" 2	איש
גייסות המיסעים	—	" 2	איש
חימוש	—	1	מקלע בן 12.7 מ"מ
	—	2	מקלעים בני 7.62 מ"מ